

דברי חכמה

מעגל החיים



גיליון מס. 2694 * ח' כסליו תשפ"ב * 12 בנובמבר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בית כפר הנשיא אבל
על פטירתו, לאחר חולי קשה
וממושך, של**

רוני גוטר ז"ל

בנם של רמונד ז"ל וראובן יבדל"א

**תנחומינו ומשתתפים בצערם של
אביו ראובן, האחים; מיכל, וענת,**

**בנו מיכאל, ואימו איריס
ולכל המשפחה המורחבת**

שלא תדעו עוד צער





אָנוש קֶחֶצִיר יָמִיו כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כֵּן יֵצֵץ. כִּי רוּחַ עֲבָרָה-בּוֹ וְאֵינָנו...

חדר תפילה \ יוהנה פוטש

עברו כ 4 חודשים מאז החליטה ועדת ההנהלה לבחון את השימוש בחדר ויצמן כחדר תפילה. ברצוני להעיר כמה הערות בנושא לפני שיחליטו החלטה.

קודם כל, אופן העברת חדר ויצמן לקהל המתפללים היה פגום. מנהל החברה דרש/ ביקש מהספרנית לפנות את המקום לאלתר עוד לפני שהנושא הובא לוו' ההנהלה. לשמחתי, הוועד התייחס לנושא בשיקול דעת יותר מעמיק, והחליט לבדוק את מידת השימוש בטרם יגיע להחלטה.

בגלל האופי הרגיש של הנושא רצוי שתוכן הדיון החוזר יפורסם לציבור לפני שתהיה החלטה סופית, כדי שחברים יוכלו להביע את דעתם.

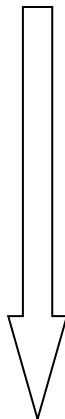
אני, למשל, רוצה לדעת פרטים על מידת השימוש בספריה לעומת מספר המתפללים, ואיזה צעדים ננקטו כדי לודא את היקף השמושים - מישהו הלך לבדוק בשטח? ולמה שוקלים לגנוז לתמיד את התכנית לפיתוח הספריה, הדחוסה ממילא, בלי להתייעץ עם כל גוף אחר? מי משלם כעת עבור השימוש בחדר ויצמן?

כפי שצוין בדו"ח של ועדת ההנהלה מ – 26 ביוני, ביקוש לבית כנסת/חדר תפילה קיים כבר זמן רב, ואין ספק שצריך למצוא מענה. אני רוצה להציע שיכינו חדר תפילה בחלק הבנין שמכונה בעבר "הילטון", באיזור הנעורים, ושוועדת ההנהלה תקבע תקציב לשיפוץ והכנתו. נראה לי יותר מתאים לצמצם את שטח מחסן התרבות שבבנין מאשר לחנוק את הספריה. בתקווה לשיתוף הקהל בתהליך ההחלטה,

יוהנה פוטש.

אשמח לקבל פידבק, עדיף דוא"ל: jpotasz@gmail.com

אפשר גם במסרון: 0542157502 I



תגובת מנהל הקהילה \ גל סער

יוהנה שלום,

ראשית ולמען הדיוק אבהיר כי לא נעשה שום צעד בפועל בשטח לפני שהנושא עבר את אישור ההנהלה, ואם מישהו הבין אחרת, כנראה שהמצב לא הוסבר נכון באותה העת.

שנית ולמען הדיוק, את ההנחיה להתחיל עם משהו קיים ולראות אם יש ביקוש, לפני שנותנים מקום קבוע - אני הובלתי - ולכן לכל מי שפנה היה ברור שאם ההנהלה תאשר, אנחנו ניכנס לתקופת ניסיון, וכך זה גם הוצג בפני ההנהלה בדיון.

שלישית ולמען הדיוק, חדר וייצמן עדיין נמצא בתוכניות להרחבת המתחם הקיים לטובת ספריה ומשרדים, בהתאם לכמה תוכניות שיושבות על שולחן ועדת התכנון.

עכשיו לדברים שביקשת לדעת -

ההשתתפות של מתפללים קבועים מאוד נמוך, ולרוב לא מצליחים לייצר מניין לתפילות סוף השבוע.

מכאן שהדיון המתוכנן בהנהלה על מקום של קבע, ייקח בחשבון גם את העובדה הזו.

ולמרות זאת, ולו רק בשל ההתמדה של אותם מעטים שמגיעים, חשבנו שנכון יהיה לבדוק מספר מקומות אפשריים לטובת העניין, הם מרוכזים באיזור בתי העסק ולא במתחמי מבני הציבור, אך טרם נעשה סיור עם בעלי העניין לראות את המקומות האלו.

אני רואה חשיבות רבה לברר את המידע המדויק לפני שיוצאים לפרסום ציבורי, אך מאחר וזה הועבר לעלון, בהחלט אפשר גם למסור את המידע כאן.

ההנהלה ובעלי התפקיד פועלים באחריות ובשיקול דעת כדי למצוא את המענה הנכון ביותר לבקשות חברים, באופן שלא יפגע בחברים אחרים, כך תמיד וכך גם במקרה הזה.

מקווה מאוד שיימצא המקום המתאים שיאפשר למי שזה חשוב לו, לקיים את הפעילות ולשמור על המסורת.

בברכה

גל סער - מנהל קהילה



על דא ועל הא / מעט: תמר וולפין

• על אחת כמה וכמה

כבר מזמן לא היו אצלנו בני משק שסיימו קורס קצינים. השבוע אני רוצה לכתוב על השניים הטריים ביותר, בסגנון ההגדה של פסח:

אילו רק היה איתן ווייסבקר מתגבר על קשיי ינקותו וגדל להיות גבר איתן (וגם מוזיקאי, מחצצר ותוקע בשופר) – דיינו

אילו רק הייתה נולדת, עם איתן, אחות תאומה, יערה, וכך היו הם שניים – דיינו.

אילו רק הלכו השניים יחדיו לקורס קצינים (אחרי שנת שירות) – דיינו

אילו רק סיימו שניהם את הקורס והביאו הרבה כבוד למשפחה ולכל הקיבוץ – דיינו

על אחת כמה וכמה, שסיימו שניהם את הקורס, וגם יערה הייתה חניכה מצטיינת – הרי שכולנו גאים ומברכים את הקצינים החדשים, את משפחת ווייסבקר ומשפחת ברור בברכה גדולה

• החנוכיה שלי

שתי חנוכיות אנחנו מדליקים בביתנו בכל חנוכה. את החנוכיה שעליה אני רוצה לספר, הבאתי לכאן אחרי פטירתם של הורי.

הורי היו אנשים צנועים ומסתפקים במועט, והחנוכיה הזאת מעידה על כך. קטנה, פשוטה, עשויה מבדיל, אבל עושה את המלאכה. בכל שנה מאז פטירת הורי, כשאני מדליקה את החנוכיה הזאת, אני רואה אותה עומדת על אדן החלון בבית הורי, ואבא עומד לידה ומדליק את הנרות, מברך ושר בקולו הערב את הברכות ומעוז צור ישועתי.

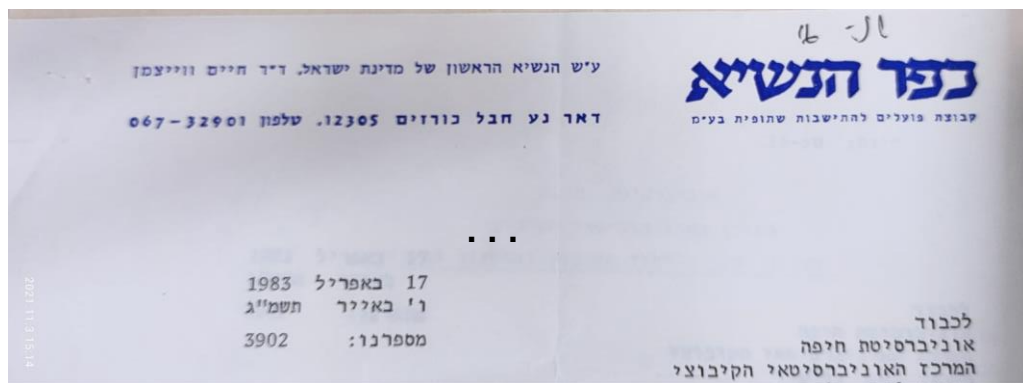


• ע"ש חיים וייצמן, הנשיא הראשון של מדינת ישראל:

בשבוע שעבר כתבתי כמה אני שמחה שהשלט בכניסה לכפר הנשיא הוא גם יפה וגם מציין שהקיבוץ נקרא על שם חיים וייצמן הנשיא הראשון של מדינת ישראל.

מפיו של שמואל חצור שמעתי איך משלחת של חברי כפר הנשיא, עוד לפני שקראו לקיבוץ כפר הנשיא, נסעה אל חיים וייצמן כדי לקבל את הסכמתו לקרוא לקיבוץ על שמו. חיים וייצמן, ענה בצניעות רבה, שאין צורך לקרוא לקיבוץ בשם כפר חיים או כפר וייצמן, אבל הסכים שהקיבוץ ייקרא "כפר הנשיא ע"ש הנשיא הראשון של מדינת ישראל, ד"ר חיים וייצמן". וכך היה.

כמובן שאף אחד לא אמר אי פעם: אני נוסע לכפר הנשיא על שם הנשיא הראשון של מדינת ישראל, ד"ר חיים וייצמן, אבל כל ילד בגן ידע שכפר הנשיא נקרא על שם חיים וייצמן. וכל התכתובת הרשמית של הקיבוץ נשאה את הלוגו המכובד המצורף כאן (ותודה לרחל גינת אשר על הארכיון).



הלוגו הזה הופיע גם על המעטפות שבהן שלחנו מכתבים מכפר הנשיא. היום לא שולחים כל כך הרבה מכתבים. שולחים מיילים, ווטסאפים, מטלפנים, וכמעט לא משתמשים בלוגו הזה. ובכל זאת חבל שמישהו החליט שצריך להחליף את הלוגו, באיזשהו ציור חמוד של גבעה ירוקה וכתוב עליה רק "כפר הנשיא" וכתוב גם "קיבוץ".

האם ילדי כפר הנשיא יודעים היום מדוע קוראים למקום בו הם חיים "כפר הנשיא" ומי היה הנשיא הראשון של מדינת ישראל?

מחנכים יקרים, הורים נכבדים, אנא ספרו זאת לילדיכם, אפשר לעשות זאת כשחולפים על פני השלט בכניסה לקיבוץ, ואפשר יהיה, בעזרת ה... כאשר יום אחד יהיו שלטים עם שמות הרחובות אצלנו, והכיכר המרכזית תשא את השם "כיכר וייצמן".

תמר וו.



סיפור החנוכיה – צביה כץ

לפני המון שנים ואני אז בת 4 אחותי בת שנתיים ואחי עובר קטן, יצאו הורי ;
ריני ומיכאל כהן לשליחות בדרום אפריקה מטעם "הבונים". תפקידם היה להגיע
ליהודים צעירים, ללמדם ציונות ולגרום להם לעלות ארצה.

לפני היציאה החליט מי שהחליט בקבוץ לתת להורי מתנה, ושאוּלי חנוכיה
תעזור (לפחות בחג אחד) לשמור על המסורת היהודית, שגם היתה חשובה
להורי.

חנוכיה זו ניתן להדליק עם נרות או עם שמן ופתיל ושימשה אותנו במשך שנות
השליחות ואח"כ מדי שנה בחנוכה. במשך כל השנים אמא נהנתה להדליק בה
נרות גם כשהיתה לבד בבית.

היום חנוכיה זו נמצאת אצלי וממשיכה לשמח אותנו כל שנה.



במזל טוב נולדה לי נכדה
בת לדנה כלתי הייחודית ואלעד הבן יקר לי
אחות לאוריון וענהאל המופלאים
אשריי שזכיתי. אשרינו שזכינו.
רוב נחת למשפחה.



עוד כמה מילים על רצח רבין

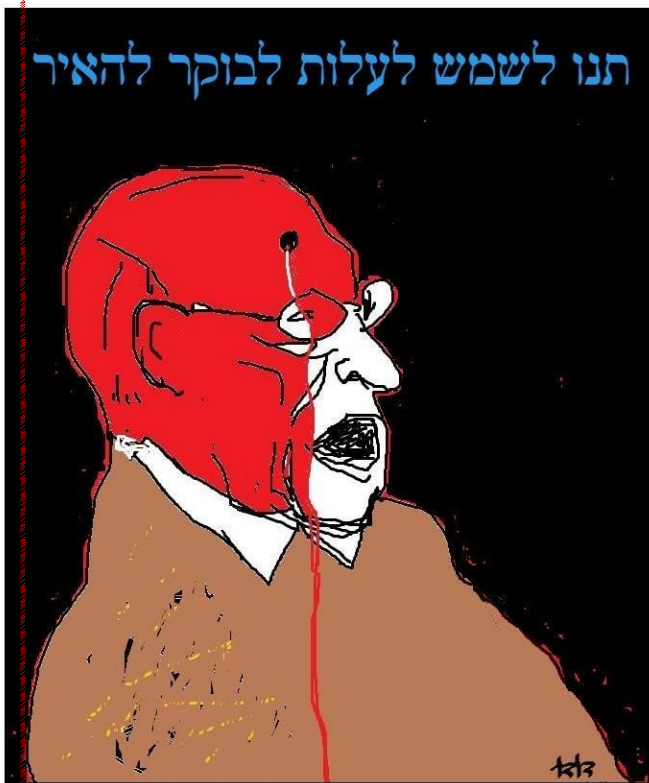
1. כבר שנים שמסתירים את רצח רבין מאחורי מילים כמו "מתינות" ו"אחדות". מי שרצח את רבין עשה זאת בשם הקנאות ושנאת הדמוקרטיה. לרגע מטומטם אחד אפשר יהיה עוד לחשוב שמה שרצח את יצחק רבין הייתה המתינות.

2. "לא מדובר ברצח פוליטי, זה לא היה רצח פוליטי וזה לא קשור לפוליטיקאים, אלא רצח שנעשה על ידי אדם שרצה לעצור תהליך". דוד ביטן (פעיל ימין "מתון")

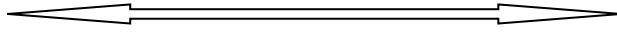
3. בשנים האחרונות התפתח מנהג בציבור הדתי לאומי, מתוך התחכמות ואולי לא, לזכור את רחל אימנו ביום רצח רבין. לאחותו של יצחק רבין, מה לעשות, קוראים רחל והיא חיה בקיבוץ מנרה וצלקת גדולה צרובה בליבה.

4. לכן אני ביום שבו אתם תזכרו את רחל אימנו, אני אזכור את רחל רבין המבכה את אחיה יצחק. שהיה ראש ממשלה בישראל ונורה בגבו בידי אחד יגאל עמיר, שליח של ציבור מסית ומוסת על ידי מנהיגיו הרוחניים והפוליטיים. וביום שבו נרצח יצחק תסלחו לי אני לא יכול לדבר על אחדות העם ועל אהבת חינום. אני יכול רק לעמוד ולזעוק בלב שותת "לא תרצח".

5. עשרים שנה אחרי הרצח, בתאריך 09/08/2015 התראיינה דניאלה וייס בערוץ הראשון. דבריה גרמו לסערה ברשת. פעילת הימין עוררה מהומה גדולה כשטענה בראיון לערוץ הראשון כי הנשיא ריבלין "יכול לישון בשקט, הוא איננו חשוב מספיק בשביל שיהרגו אותו". ומאז כמובן השיח הציבורי רק התדרדר.



6. השנה ערכו פעילי ימין עצרת שנאה בתאריך רצח רבין בכיכר רבין, אבל בהזמנה ציינו את מקום האירוע כ"כיכר מלכי ישראל", שמה הקודם של הכיכר לפני שאירע בה הרצח. האמת שעם כמות האלימות שהם מטיחים היום בכנסת נדמה שהרצח הבא כתוב כבר על הקיר. ההיסטוריה מלמדת שמה שכתוב היום על הקיר יתרחש כבר מחר.



הפרשן הכי גדול במזרח התיכון שבע הערות על הפרשן הפוליטי של ערוץ 12

1. אז ככה קודם עמית סגל אמר שבנט לא יצליח להרכיב ממשלה.
2. אחר כך הוא אמר שהוא לא יצליח להעביר אותה בכנסת.
3. ואז הוא אמר שהיא תתפרק תוך שבוע גג שבועיים בגלל מתחים פנימיים.
4. לאחר מכן הוא חייך את חיוך השועל הערמומי שלו ואמר לירון אברהם באולפן שהם לא יעבירו את התקציב בקריאה ראשונה, כי אביר קרא ואו שקלי ואו אילת שקד. וכי לבנט יש רק שישה מנדטים.
5. אחר כך הוא אמר לדפנה ליאל, זאת שיודעת לקרוא הכי טוב את שפת הגוף של בנט, שאין מצב שהתקציב יעבור בקריאה שנייה ושלישית. כי רע"מ ואבתיסאם מראענה, וכל הערבים האלה שמעבירים כסף לחוג דבקה של ילדי החמאס. אתם כבר יודעים איך זה איתם...
6. עכשיו הוא אומר שלא תהיה רוטציה.



7. חחחח איזה פרשן. הכי גדול במזרח התיכון. כבר אמרתי.

גלן גולד מנגן בך (ובי)

1. מעת לעת אני שב אל גלן גולד הצעיר המנגן בך בסערת נפש גדולה. אני יודע שהוא שנוי במחלוקת אצל שוחרי מוזיקה מדופלמים. אבל אצלי אין שום מחלוקת. למרות שיש בו צדדים שמזכירים את הכובען המטורף מ'אליס בארץ הפלאות', על אפם ועל חמתם אני מת עליו ועל הטמפרמנט שלו.
2. בחודש נובמבר 1958 הגיע גלן גולד להופעות בישראל, וניגן בהיכל התרבות בתל אביב עם התזמורת הפילהרמונית הישראלית. הופעתו זו עוררה הדים רבים גם בזכות נגינתו המופלאה שהוציאה את המבקרים מגדרם, אך גם בססגוניות האקסצנטרית שלו שליוותה את ההופעה: התקנה ממושכת של השרפרף הקבוע שנשא עמו להופעות בכל מקום בעולם, המעיל הכבד שלבש עקב הצטננותו, ו-4 תנורי חימום שפוזרו סביב כיסאו. גולד נהג להופיע ללא נעליו, וכן נהג לחמם את ידיו וזרועותיו במים חמים לפני עלייתו לבמה. אבל אז הוא היה מתחיל לנגן והיית שוכח לו הכול ונשאר עם המוזיקה.
3. כאמור נשביתי בקיסמו של הפסנתרן המטורף והמטריף הזה מזמן, אבל את הבך הזה אני הכי אוהב. זה איננו קטע נגינה שגרתי. גלן גולד כל כך חדור בו במוזיקה עד שנדמה שהיא מנגנת אותו ולא הוא אותה. הוא קם בסערת נפש באמצע ניגוש אל החלון מתבונן החוצה ואז הוא חוזר ומסיים בתנופה גדולה. איזה בך. איזה פסנתרן.

https://www.youtube.com/watch?v=qB76jxBq_gQ



פינת הקריקטורה השבועית:





שבת 13/11
11:00 – 14:00
ליד הצריף של רג'י

בגדים, נעליים, תיקים, כלים, ספרים, דיסקים ועוד...
פיתות בטאבון והרבה מוסיקה
כל ההכנסות לטובת שיפוץ גג הצריף
בואו להנות



1547003008900

מי אנחנו? מה אנחנו?

חלוצים של פעם, ומה עכשיו?

מאת: אריה וולפין

אנחנו, הקיבוצניקים בגליל, היורשים של יוצרי המדינה וסמליה, שהגיעו לארץ עקב פוגרומים ואנטישמיות, מארצות מזרח אירופה בעיקר, שהביאו אתם את רעיונות הסוציאליזם. אלה שהקימו את תשתיות ההתיישבות, שבאמצעותה נקבעו הגבולות העתידיים של המדינה, החקלאות והביטחון. אירוע "תל חי" ו"חומה ומגדל" בזמנם, הקמת קיבוצים רבים מפוזרים בכל שטחי הארץ, עיבוד שטחי הגליל והנגב, הקמת "הפלמ"ח", והגנה על גבולות הארץ, הם מקצת הדוגמאות לכך. מאוחר יותר חברי קיבוצים איישו את יחידות העלית בצה"ל באחוזים גבוהים מאוד, מעבר לאחוזם הקטן באוכלוסייה. אנחנו, הקיבוצניקים בגליל, הגענו כדי להבנות על שורשיהם של המייסדים ולהמשיך את דרכיהם "כיהלום שבכתר".

המניע של המייסדים, וגם שלנו, לדרך שבחרנו היה הציונות, שבאמצעות הסוציאליזם, נוסח קרל מרקס, התבססה אידיאולוגיית הקיבוץ, והיוותה אמצעי לבצעה. המטרה היתה להפוך את היהודי הגלותי הנשען על העסקים לפרנסתו, לפועל שיודע לעבד את האדמה, וכך לבנות את הארץ - "דת העבודה", עפ"י א.ד. גורדון. להחזיר את העם היהודי למצב נורמלי במדינתו לאחר 2000 שנות גלות.

לאחר קום המדינה, המשימה של "קבוץ גלויות" בוצעה הלכה למעשה ביתר שאת, כאשר לארץ הגיעו גלי עליה המוניים, בעיקר מארצות המזרח ומקצת ניצולי שואה מאירופה. הם תרמו מאוד לגידול אוכלוסיית המדינה, שבעת הקמתה היתה דלה למדי. קליטתם של המוני העולים על רקע מחסור בתשתיות וכלכלה דלה, היתה קשה והם פוזרו ברחבי הארץ. הממשלה הקימה מעברות עם פחוני מגורים זמניים ללא תשתיות, בהם העולים, על משפחותיהם מרובות הילדים, חיו. בהיותם בפריפריה, המעברות נמצאו בשכנות לקיבוצים רבים. ממשלת מפא"י דאז אלצה את הקיבוצים, בניגוד לאידיאולוגיה הסוציאליסטית שלהם של עבודה עצמית ללא ניצול, להעסיק את העולים כפועלי דחק. לטווח הקצר היה זה פתרון חלקי לתעסוקת העולים, אך לטווח הארוך היו לכך השלכות על הקיבוץ, גם אידיאולוגית וגם על היחסים עם תושבי המעברות באזור. בעניין האידיאולוגי, הקיבוץ מנצל עובדי חוץ כאילו לטובתו, ומכך נוצר יחסים של מעסיק ועובד, כאשר תושבי המעברות היו העובדים. בהיות העולים החדשים, תושבי המעברות, בעיקר מעדות המזרח, ואילו חברי הקיבוצים,

שהיו תושבים ותיקים בארץ, שמקורם מאירופה, נוצרה מתיחות מגזרית בין תושבי המעברות המזרחים, וחברי הקיבוצים האשכנזים. עם הזמן, המצב הזה הפך להיות ענין שהפוליטיקאים מן הימין ניצלו היטב, ועם עלייתם לשלטון, ירדה קרנו של הקיבוץ בציבור.

המצב שנוצר היווה אחד הסימנים של התהליך העובר על המדינה כולה משנות ה-70 עד ימינו אנו. שבירת הממלכתיות, שהקיבוץ היה חלק אינטגרלי ממנה, וכתוצאה מכך יצירת חברה שבטית, המתבטאת בפוליטיקה פרועה. בתוך כך, נוצר תהליך של הפרטה כלכלית, עם יצירת כלכלת שוק, המשקפת את הערכים של הימין השולט, מלווה בתופעה של העברת הדגש מהכלל אל הפרט. המדינה עברה מטמורפוזת שהביאה לשינויים מרחיקי לכת גם על התנועה הקיבוצית, וקיבוצים נאלצו לעבור תהליך של הפרטה כדי להמשיך להתקיים. הדבר מהווה ניגוד גמור לעקרונות הסוציאליסטים עליהם הקיבוץ התבסס מאז ומתמיד אך ההפרטה הביאה להישרדותו.

המדינה זכתה לגלי עליה נוספים בשנות ה-80 וה-90 בעיקר מרוסיה הסובייטית. הפעם, מצב הכלכלי של המדינה היה איתן יותר לקלטם, ורבים מן העולים היו בעלי מקצועות טכנולוגיים ואחרים, דבר שתרם לקליטתם, וזרז את תהליך פיתוח תעשיית ההיי-טק בישראל.

מדינת ישראל ב-מאה ה-21 שונה בתכלית מהמדינה שהייתה בעשורים הראשונים של קיומה. האריסטוקרטיה החלוצית, שהקיבוצים היו מסמליה בעידן המשטר הסוציו-דמוקרטי של מפא"י, נשארה כחלק מהנרטיב של ההתיישבות בארץ ישראל בלבד. לעומת זאת, עם כל השינויים שהיו, המדינה היום קרובה מתמיד לחזון ההרצלייני כפי שמתואר בספרו של חוזה המדינה, "אלטנוילנד". עתה, בעידן כלכלת השוק, המדינה פורחת, ומעמדה בתחום הטכנולוגיה והמדע הגיע לשיא, והיא השני בעולם אחרי ארה"ב בתחום ההיי-טק. היא גם חברה מכובדת בארגון המדינות המפותחות. אך בתוך כך, במקביל, נוצרו פערים גדולים בחברה בין אלה שיש להם ואלה שאין, מצב שלא היה קיים בעידן הסוציו-דמוקרטי של פעם, בעשורים הראשונים של המדינה. הקיבוצים היום אינם גורם מוביל כפי שהיו בעבר, כי גם הם עברו שינויים משמעותיים, אם כי, הם עדיין מהווים קהילות עם פערים נמוכים בין שכבות הקהילה, וקיימת בה עזרה הדדית, תרבות וחינוך.

אזורי הפריפריה, בהם המעברות של פעם שנהפכו לעיירות פיתוח, ולאחר מכן לערים, עם עתיד בטוח יותר. חלק מהן משגשגות בגלל תעשיות ושרותים שהשתתפו בהן. חברי הקיבוצים מוצאים את פרנסתם בערים אלה, גם הקיבוצניקים וגם תושבי הערים מזדהים עם האזור, והם חולקים אינטרס משותף: התפתחות האזור לטובת כל תושביו.





כשהיינו אומרים שהאוכל שאמא בישלה עבורנו 'לא טעים'... לא, לא חטפנו על זה פליק, אבל אמא היתה נאנחת ועונה לנו: אתם יודעים ילדים, אומרים שכאשר העכבר שבע, גם הקמח מר לו. כך גם למדנו שעכברים אוהבים קמח.

כשהיה נכנס אלינו אורח רזה ורעב, אמא שלי אהבה להאכיל את מי שזקוק. אחרי ששבע ויצא היתה נאנחת ואומרת: "חראם עליו, האיש הזה רעב כמו עכבר כנסייה"

היו לנו מלא אימרות על עכברים, הם חיו אצלינו בבית, אולי כי הם פשוט אהבו להיתפס במלכודת של גבינה צהובה.

אצל פרופסור מר בחצר המעבדה, היו עכברים לבנים בכלובים. הייתי יכולה לנפות בהם שעות. ממש התבאסנו שאצלינו היו רק עכברים אפורים.





15.11 טל פלמה

אלון פורת

16.11 דוד קולט

קרול לפוב

17.11 איאן וויאט

בר אליה אזרן

18.11 אמיר שפריר

פלא נויפלד

12.11 אורי אדלשטיין

נטע בר

13.11 שר מק'לוקלין

ארז מירב

רפי פרנק

ניב פלמה



לסיכום...

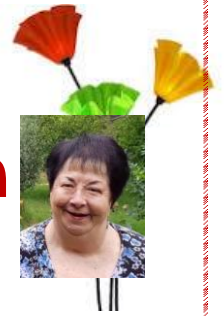



בשעה טובה ביום רביעי,
24.11, ב 16:30
מועדון כפר הנשיא



מוזמנים לחשיפת סיכום השולחנות העגולים אשר
דנו בנושאי תרבות, חברה ופנאי בגיל השלישי
בכפר הנשיא, הצגת הממצאים ומה הלאה...

בהנחיית העו"סים גיל קנטור
ועדי חזן מטעם המועצה
וותיקי הגליל



משולחן העורכת / שושנה שרקי

